

Sygn. akt IV Cz 392/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w S., Wydział IV Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Jastrzębski,

Sędziowie SO: Wanda Dumanowska (spr.), M. S.

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2015r., w S.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużniczki E. W. na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. K. S., polegającej na wydaniu postanowienia z dnia 15 stycznia 2015r., w sprawie Km 10527/14, którym ustalono koszty postępowania egzekucyjnego

z udziałem wierzyciela (...) Bank (...) SA we W.

na skutek zażalenia Komornika

od postanowienia Sądu Rejonowego w L.

z dnia 25 maja 2015r., sygn. akt I Co 333/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt IV Cz 392/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w L. zmienił postanowienie wydane przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. K. S., w sprawie Km 10527/14, dnia 15 stycznia 2015r., w zakresie opłaty ustalonej na podstawie art. 49.1 w kwocie 1 727,38 zł, w ten sposób, że ustalił wysokość opłaty stosunkowej na podstawie art. 49.2 na kwotę 575,50 zł. W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, iż według art. 49 ust 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 823 kpc komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5 % wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. W wypadkach w nim wskazanych opłatę oblicza się od wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak ustawa nie określa jak ustalić tę wartość. Jeżeli po wyegzekwowaniu przez komornika części należności co do pozostałej części wierzyciel wniósł o umorzenie egzekucji to pozostała część jest „wartością świadczenia pozostałego do wyegzekwowania”.

Zażalenie na to postanowienie złożył Komornika. Zaskarżając je w całości wniósł o jego uchylenie. W uzasadnieniu wskazał, iż opłata wyliczona na podstawie art. 49 ust. 1 zd. 1 uoksie została wyliczona jako 15 % od kwoty 11 510 zł, którą to kwotę, na skutek skierowanego wobec niej postępowania egzekucyjnego, dłużniczka przelała na konto wierzyciela.

Sąd II-iej instancji zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy podkreślić, iż zgodnie z treścią przepisu art. 770 k.p.c. dłużnik powinien zwrócić wierzycielowi koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji. O celowym wszczęciu egzekucji co do zasady decydują okoliczności istniejące w chwili wpływu wniosku egzekucyjnego.

Kwestię ustalenia przez komornika opłaty stosunkowej w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego, reguluje art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tj.: Dz. U. 2006, nr 167, poz. 1191). Zgodnie z obecnym brzmieniem tego przepisu, w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 823 Kpc komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5 % wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.

W przedmiotowej sprawie Komornik umorzył postępowanie na wniosek wierzyciela, albowiem dłużniczka uiszcili bezpośrednio do jego rąk kwotę 11 510 zł.

Kontrowersję budzi więc w zasadzie jedynie to, czy w takiej sytuacji świadczenie uiszczone przez dłużnika bezpośrednio wierzycielowi traktować jako kwotę wyegzekwowaną i w konsekwencji opłatę ustalić na podstawie art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, czy jako pozostałą do wyegzekwowania i opłatę ustalić w oparciu o art. 49 ust. 2 u.k.s.e.

Przepis art. 49 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, posługuje się jedynie dwiema kategoriami świadczenia stanowiącymi podstawę do ustalenia opłaty stosunkowej tj. świadczenia wyegzekwowanego przez komornika, od którego komornik pobiera opłatę w wysokości 15 lub 8 %, oraz pozostałego do wyegzekwowania, tj. takiego, którego komornik nie ściągnął od dłużnika w toku egzekucji, na skutek umorzenia postępowania między innymi na skutek cofnięcia przez wierzyciela wniosku egzekucyjnego. Uznanie, że w sytuacji zapłaty przez dłużnika należności bezpośrednio do rąk wierzyciela, w przedmiotowej sprawie części należności, komornik zostałby pozbawiony prawa do pobrania opłaty, doprowadziłoby do wprowadzenia nowej kategorii roszczenia nieznannej ustawie. Trzeba również zwrócić uwagę na cel dokonanej nowelizacji art. 49 ustawy. Jak wskazano w uzasadnieniu projektu ustawy, zamiarem ustawodawcy było premiowanie dłużnika obniżeniem opłaty do 5% w razie zaspokojenia wierzyciela w toku egzekucji, która to okoliczność jest najczęstszą przyczyną cofnięcia wniosku egzekucyjnego. Stanowi to dodatkowy argument za tym, że kwota wpłacona przez dłużnika bezpośrednio wierzycielowi, w przypadku umorzenia postępowania, jest kwotą pozostałą do wyegzekwowania.

Podkreślić trzeba, że stanowisko zaprezentowane w niniejszym uzasadnieniu jest zbieżne z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z dnia 29 października 2009r., sygn. akt III CZP 82/09, przywołanym przez Sąd Rejonowy w uzasadnianiu zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela po zawiadomieniu dłużnika o wszczęciu egzekucji, od świadczenia spełnionego przez dłużnika bezpośrednio wierzycielowi, komornik pobiera opłatę określoną w art. 49 ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tj.: Dz. U. z 2006 r. Nr 167, poz. 1191 ze zm.), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 24 maja 2007 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 112, poz. 769).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, iż od kwoty 11 510 zł, która została uiszczona przez dłużniczkę bezpośrednio do rąk wierzyciela opłata winna być ustalona na podstawie art. 49 ust. 2 u.k.s.e na poziomie 5% wartości tego świadczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 §2 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.